

neskene i Almindelighed, at det er de skikkelige, der skulle lide for de uskikkelige. Der er mange af dem, der køre med Automobiler, der have kørt hensynfuldt, og det er rimeligt, at disse Mennesker føle sig brøstholdne ved de skærpede Bestemmelser, man nu vil indføre. Men der er ikke noget at sige til det. Man kan ikke mærke dem paa en saadan Maade, at man har et Mærke for skikkelige og et for uskikkelige, et for de hensynfulde og et for de mindre hensynfulde. Derfor maa de have de samme Regler at køre efter. Men det forekommer mig, at man overfor Motorcyklisterne kunde gøre den Undtagelse, jeg har omtalt.

**Poul Christensen:** Jeg vil gerne gøre et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Jeg har spurgt forskellige Medlemmer her i Salen, hvorledes § 34 skal forstaas, men af de Svar, jeg har faaet, er jeg ikke bleven synderlig klogere, end jeg var. I § 34 er der Tale om, at hvis vedkommende standser Automobilisten, naar han ikke opfylder sine Forpligtelser, kan Automobilisten ikke faa erstattet den Skade, som deraf følger for Automobiliet eller de Personer, der ere paa det. Nogle mene, at vedkommende har Lov til at gaa hen og jage Pingrene ind i Hjulet for at standse Køretøjet, og at det bliver man ikke straffet for. Andre mene, at man har Lov at skyde paa Automobilisten, og at det kan man heller ikke straffes for. Jeg vilde gerne høre af den højtærede Justitsminister, hvilke Forholdsregler det er, man har Lov til efter § 34.

**Justitsministeren (Alberti):** Ogsaa jeg kan beklage, at den Tid, der er levnet til Behandlingen af dette Lovforslag, for saa vidt det skal gennemføres i denne Rigsdagssamling, er bleven saa overordentlig kort, men det er noget, der ikke har været afhængigt af mig. Jeg tror imidlertid, at hvis man overhovedet vil gennemføre Lovforslaget i denne Rigsdagssamling, maa man forsones sig med Tanken om at frafalde Ændringsforslag, i alt Fald dybtgaaende Ændringsforslag. Thi da vi vel formodentlig ere nær ved Rigsdagssamlingens Slutning, vil en Tilbagesenden til det andet høje Ting og muligvis en ny Tilbagesendelse hertil meget let kunne udskyde Afgørelsen saa længe, at Rigsdagssamlingen imidlertid blev sluttet, og Følgen heraf blive, at vi bleve staaende ved den nugældende Automobillov, som egentlig ingen af Partierne ere tilfreds med.

Det vilde saaledes neppe være hensigtsmæssigt, om man paa dette Tidspunkt vilde tage Spørgsmaalet om en Reduktion af Maksimumshastigheden op til Forhandling. Det er et Spørgsmaal, som jeg antager — jeg kan ikke have nogen færdig Mening derom, thi det har ikke været drøftet — hos mange i det andet Ting vil møde Modstand og meget let vil kunne vanskeliggøre Sagens Fremme. Det forekommer mig ogsaa, at en Hastighed ude paa fri Kørevej paa Landet af 4 Mil i Timen ikke er for stor. Jeg har ganske vist under den Forhandling, vi have haft i Dag, lagt Mærke til, at Stemningen imod Automobilisterne er bleven meget mere bitter, end den ved tidligere Forhandlinger har været. Jeg er ogsaa paa det rene med, at det er, fordi Automobilisterne aldrig have villet følge de Raad, deres bedste Ven har givet dem. Deres bedste Ven, det er mig. Jeg har hver Gang, Automobilloven har været til Revision, eller hver Gang, der har været Forhandling om Automobilkørsel, og hver Gang, jeg har haft Lejlighed dertil, for Eksempel hver Gang, der er blevet afleveret Adresser til mig angaaende Automobilforhold, udtalt, at den eneste Vej, der var for Automobilister til at opnaa Lempelser i de gældende Regler, var at begynde med at overholde de gældende Regler fuldt ud og til Punkt og Prikke. Det er det samme, som jeg har sagt, da jeg forrige Gang havde Ordet. Naar nu Stemningen her i Tinget er bleven meget mere bitter mod Automobilisterne, end den ved tidligere Lejligheder har været, er det efter min Overbevisning, fordi de ikke have kunnet bekvemme sig til at følge de velmente Raad, jeg ved saa mange Lejligheder har givet dem. Jeg gentager disse Raad. Jeg føler mig fremdeles overbevist om, at det er Vejen, hvorigennem Automobilisterne ville vinde stor Anerkendelse og i Tidens Løb maaske fuld Borgerret her i Landet. Dette er maaske et uheldigt Udtryk, for deres Køretøjer have egentlig større Ret, end andre Køretøjer faktisk have. Thi det kan ikke nytte meget at give almindelige Køretøjer Lov til at køre 4 Mil i Timen.

Til Hjælp ved Overholdelsen af Automobilloven vilde det være meget heldigt, om der kunde opfindes et Kontrolapparat, som virkelig kunde vise, om den lovbefalede Hurtighed var overskreden eller ikke. Og det er ikke noget nyt Forslag, der findes i det foreliggende Lovforslag, at Justitsministeren kan anordne, at et Automobil skal være forsynet med et saadant